

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

Self contemplation and the subject females.

6th of October we're still camping at N 65°20'30.5 and E 151°29'44.3 approx. 70 km:s from Zyryanka, it is -10°C and we're relatively comfortable. It is snowing on and off.

Self contemplation and the subject females.

Unfortunately, I've been forced on my back by a nasty cold. A disease

I've either picked up by one of the few Russians we've come across this last month or it has been with me since Seimchan. The same cold that put Johan on his back a few days a month ago. I've had my share of illnesses during my Expeditions. I've had several bouts of malaria, dengue fever, hepatitis, amoebas, typhoid, an amazing amount of infections caused by a variety of biting insects and a long list of other diseases. This is one reason why I've become a full time hypochondriac. Those times of illness are, and have been, terrible. One feels weak, scared and vulnerable. And they always hit you, when you least want them to. This time when the freezing cold stands by the door, the ice's arriving and when important deadlines are coming up. Not good at all!

If I have to find any positive aspects with being ill, it definitely gives you lots of perspective on life and gives you a lot of time to think and for self redemption. A journey like this one is not only to document, learn and experience this unknown area, but also an Expedition within. One hopes to find ways to make one a kinder, better and more humane human being. Therefore, now and during paddling hours, I try to find those solutions. I've searched every corner of my brain and, gee, have I found a lot of dust and dirt hiding there! It is not my first time of soul searching, most likely not my last either, but it still get shocked over the fact of all those hidden things. And I know the struggle which is waiting, but I fear this time is probable the most demanding. A terribly long, dark and pretty lonely winter, with plenty of time to think, is waiting beyond Zyryanka. If we ever get there.

These days on the back, has also given me some time to reflect over how you readers have thought about these dispatches we try to supply you with regularly. We have had a big response and it has been overwhelmingly positive. But plenty of women reckons it is far too much hunting, fishing and stories about men, written by men. Not one single dispatch about a woman. Not one photo of a woman! Or a child! I agree fully. I wish we could have supplied you with much more material about the regions women and children, but I will try to explain why we haven't. It could be totally wrong, but from my point of view, it has a fair amount of logic to it...

99% of our time along the Kolyma, with the exception of three (!) days, its been only Johan and me and this great wilderness. So as you well understand, during these circumstances, it is impossible to write a story or take a photo of women or children. On top of that, the only thing you have in mind in a surrounding as such is either a profound feeling of awe in front of this magnificent wilderness or having constant thoughts on how to get food and when. When the call of the stomach is so strong, hunting and fishing is not only a way of survival, it is the only thing one has a capacity to think about.

But, our days of hunting and fishing is coming to end. Winter is approaching and we have to wait in Zyryanka for I don't know how long before the ice is safe to ski. At least 45 days. This is when we've planned to concentrate fully on life in the settlements along the Kolyma.

Life in the settlements, well, yes, we did spend three tumultuous days in Seimchan, when we were taken for a fast spin of the area by a variety of men. We did also cut film and went shopping

Another two males pictured, struggling on the cold Kolyma. Self contemplating.

for food and equipment plus did a meticulous plan for these 5 weeks in the wilderness, which are now coming to an end. Sure, we did see a few women in the distance and inside the shops, but we didn't have any time to form a personal get-to-know-relation with them. Or with the children. We just didn't have the time. Most important, though, after having spent 16 years in different cultures all over the world, I know from experience, that even though most people like getting filmed or getting their photo taken, they get extremely annoyed if you don't ask or have had time to form some kind of a relation. Rightly so. Therefore I never film or take a photo of people I haven't had time to form a relation with.

On top of that, out here, in the bush, we've come across only ten people. All men. This is a male dominated culture, especially out here in the wilderness, and therefore, the reporting then becomes very male. Unfortunately. I wish much more women would choose to live out here in the wilderness. There's definitely ample space and opportunities to do so.

So, please, have patience and try to see it all through a wider perspective. We're going to stay here a year, almost, and we hope we will be able to supply you with clear insights to the life of women and children along the Kolyma. However, this is no easy thing to do, now with Titti not being with us, as a foreign male getting close to the way women in an akin society. Especially in a male dominated society as this one, since the men do everything to be in the limelight all the time.

For this reason, it takes plenty of time and effort to build a safe base for communication. But in Zyryanka, we will have this time. We will do our uttermost.

Final words on the subject, I dare say that we so far have done what we came here to do, namely truthfully and objectively, describe life along the Kolyma River.

Det är den 6 oktober. Vi ligger fortfarande kvar på N 65 °20'30.5 och Ö 151 °29'44.3, ungefär 7 mil från Zyryanka. Det är 10 minusgrader och vi är likväl ganska bekväma. Det snöar av och till.

Självrannsakan och ämnet kvinnor.

Tyvärr har jag tillfälligt däckats av en förkylning. En åkomma som jag endera fått av någon av de ytterst få ryssar vi mött den sista månaden, eller som legat där sedan Seimchan. Den som däckade Johan. Jag har tyvärr haft en del sjukdagar under mina Expeditioner. Jag har haft malaria flera gånger, kopest, gulsot, rödsot, inflammation till följd av olika giftiga bett och lång lista andra skavanker. Därför är jag också idag en obotlig hypokondriker. Sjukdomstiderna är, och har varit, hemska. Man känner sig svag, rädd och sårbar. Och de inträffar naturligtvis när man minst vill det. Nu när kylan, isen och mediala deadlines hopar sig, då tvingar sjukdom mig på rygg. Inte bra!

Enda fördelen med sjukdom är i så fall att man får perspektiv på tillvaron och att man får tid att fundera och till självrannsakan. En sådan här färd är inte bara en resa för att se, lära och dokumentera, utan även en resa inom sig själv. Man hoppas hela tiden att man skall hitta vägar som gör en till en bättre, snällare och humanare människa. Så tillsammans med tiden när jag paddlar, så försöker jag hitta lösningar. Varenda hörn i bägge hjärnhalvorna har nu dammats ur och tänk att det skulle finnas så mycket lort där! En lika skrämmande upptäckt varje gång och man vet vilken kamp som väntar. Denna gång känns det svårare än någonsin. En rysligt lång, kall och ganska ensam vinter med många tankar och funderingar väntar där bortom tiden i Zyryanka. Om vi nu någonsin når fram dit...

Sjukdomstiden har också gett mig tid att reflektera över reaktionerna på våra rapporter. Gensvaret har varit stort och övervägande positivt. Men många kvinnor tycker det är för mycket jakt, fiske och män. Inte en berättelse om en kvinna! Inte en endaste kvinna på bild! Inte ett barn! Jag håller med. Jag hade önskat det kunde ha varit mycket, mycket mer, men jag skall försöka mig på en förklaring. Den kan vara helt fel, men det är ett försök. För mig är den i alla fall logisk...

99% av tiden, blott tre dagar(!) undantaget, har vi befunnit oss ensamma, bara Johan och jag i vildmarken, ingen annan människa. Då är det omöjligt att fota kvinnor och barn som ni förstår. Det enda som präglar hela ens tillvaro är naturens storslagenhet, hur skall vi få mat och hur går det till. När magen kallar, då blir det jakt och fiske som dominerar hela ens liv. Konstigt vore det väl annars, eller hur?

Men, den tiden är nu till största del över. Nu blir det en lång tid i Zyryanka i väntan på isen och då är det tid för koncentration på livet i samhället.

Samhällslivet, ja, det vi blott upplevt 3 omtumlande dagar i Seimchan, när vi guidades runt i hög fart, av blott män, i tre dagar samt klippte film och förberedde oss och noggrant planerade för dessa 5 gångna veckor i vildmarken. Visst såg vi kvinnor i Seimchan,

men vi hann aldrig skapa någon relation med dem eller med barn. Vi hann inte ens tänka efter i all hets som uppstod. Dessutom efter 16 år av olika erfarenheter i olika kulturer, så tar jag aldrig ett foto, eller filmar, av någon som jag inte skapat en relation till. De flesta människor tycker om att bli fotade och filmade, om man frågat och skapat en relation först. Annars blir det inte bra. För någon.

Här ute i vildmarken har vi dessa två månader sett drygt 10 människor. Alla män. Det är en mansdominerade värld i vildmarken och det blir då den världen man beskriver. Tyvärr. Vi önskar att många fler kvinnor valde att leva ute i den öde sibiriska vildmarken, men nu är det inte så. Men det finns möjligheter och utrymme.

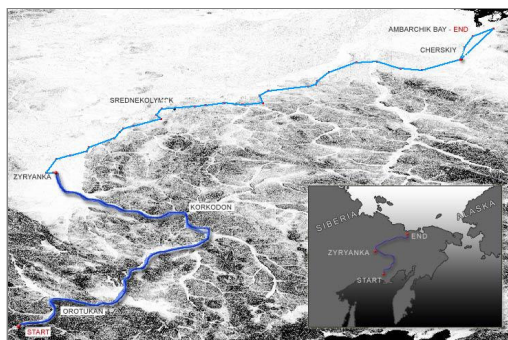
Men, hav tålamod och försök se allt i ett större perspektiv, vi skall försöka överleva här i ett år, så hoppas vi kan ge er inblickar i kvinnans liv längs Kolyma. Men det är svårt som man, därför är avsaknaden av Titti enorm, att komma kvinnor in på livet. I synnerhet i mansdominerade kulturer där männen vill vara i centrum hela tiden. Det tar därför också längre tid att bygga upp en trygg relation. Men vi har tid i Zyryanka, så vi kommer att göra vårt bästa.

Som helhet så ligger jag här på rygg i kåtan, trygg i min förvissning, att vi gjort det som vi tagit till vår uppgift att göra, nämligen sanningsenligt och objektivt dokumentera livet längs Kolymafloren.

Missa inte vårt inslag, med Titti i studion, i Go Kväll på SVT2 kl. 18:15 den 12 oktober. Om vi nu hinner fram till Zyryanka...

Expedition Tracking Center

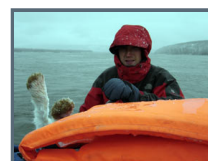
[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

Cold paddling 5 Oct - 20:32

We are situated at a camp N 65°20'30.5 and E 151°29'44.3 approx. 70 km:s from Zyryanka, but as it is right now, we won't get any further until Mikael's cold is getting better. Temp -5°C, light but

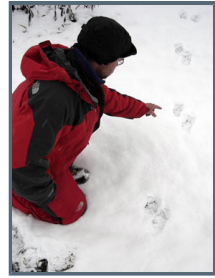
Vodka Oct 3, 2004

We're located at N 65°08.599 and E 151°48.744, where we have taken an involuntary break due to a bad cold for Mikael, brought on by Johan's tries to turn the cot into a sauna. Weather is gray, cold at

First sighting of a Siberian wolf 30 Sep - 23.21

30th of September, time is 22:45, 47 km:s paddled, we've pitched our cot at N 64°54'29.4 and E 152°14'49.4 and the temperature is -3°C, it's been snowing most of the this gray day and we've had a cons

SEARCH

 Powered by CONTACT 3 expedition software